

רע"פ 8626/14 - מוחמד סמארה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8626/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מוחמד סמארה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בע"ח 17305-09-14, מיום 7.12.2014, שניתן על-ידי כב' השופטת נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד חזאם פדילה

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' אהד), בע"ח 17305-09-14, מיום 7.12.2014, בגדרו נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ר' רז) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתיק 3190-04-14, מיום 7.12.2014.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 31.3.2013, צולם רכבו של המבקש בצומת הרחובות קיבוץ גלויות וחיל השריון בתל אביב, באמצעות מצלמה אלקטרונית, כשהוא נוסע במהירות של 74 קמ"ש, מהירות הגבוהה ב-24 קמ"ש, מהמהירות המרבית המותרת באותו מקום. ביום 4.4.2013, נשלחה אל המבקש הודעת תשלום קנס בסך של 750 ₪.

3. בתחילת חודש אפריל 2014, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט, ולרישום העבירה על שמו של מר יוסף סמארה, אשר לטענת המבקש הוא שנהג ברכב, במועד ביצוע העבירה. ביום 13.5.2014, דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה, בציינו, כי "ההודעה לתשלום קנס נשלחה למבקש בדואר רשום וחזרה בציון 'לא נדרש' בתאריך 12.5.2013. חזקת המסירה הקמה בנסיבות אלה לא נסתרה. טענת המבקש כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי להוות עילה להיעתר לבקשה ואין בה כדי לגרום בשלב זה חשש לעיוות דין".

ביום 20.5.2014, הגיש המבקש בקשה נוספת לרישום העבירה על שם מבצעה, כפי טענתו, והעלה שורה של טיעונים באשר לליקויים שנפלו, לגישתו, באישור המסירה. ביום 16.6.2014, חזר בית המשפט לתעבורה ודחה את הבקשה, בקובעו כי "לסתירת חזקת המסירה על-פי אישור המסירה, על בא-כוח המבקש לפנות לרשות הדואר ולהציג את עמדתה לעניין אישור המסירה".

ביום 22.6.2014, הגיש המבקש בקשה נוספת, בה טען כי דרישת תשלום הקנס שנשלחה אליו, הוחזרה עם הכיתוב "לא נמסר", ומשכך אין עוד צורך להמתין לעמדת רשות הדואר, לעניין אישור המסירה. מנגד, חזרה המשיבה על הטענה, לפיה אישור המסירה הוחזר בציון "לא נדרש". ביום 6.7.2014, דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה.

4. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית המשפט לתעבורה מיום 6.7.2014, וביום 7.12.2014, דחה בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש, בציינו, כי "משחזרה ההזמנה בציון 'לא נדרש' ביום 12.5.2013, בתוך פרק זמן של פחות מ-4 חודשים ממועד ביצוע העבירה, יש לראות את העורר כמי שסירב ליטול את דבר הדואר, ועל פי הדין, יש לראות את המסירה כבוצעה".

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור שהגיש, מלין המבקש על כי נושא התשתיות באזור מגוריו, בישוב טירה, לרבות שמות הרחובות, אינו מוסדר כראוי. לטענת המבקש, על בית המשפט להתייחס לתשתית הלקויה כאל "ידיעה שיפוטית". אשר להודעת הקנס, טוען המבקש, כי מאישור המסירה, עולה בבירור כי הודעת הקנס נשלחה לאדם אחר בשם "סאאמר שאכר", ועל כן שגה בית המשפט המחוזי משקבע, כי "יש לראות את העורר כמי שסירב ליטול את דבר הדואר, ועל פי הדין, יש לראות את המסירה כבוצעה". לצד זאת, טוען המבקש, כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ועל כן שגו הערכאות הקודמות משלא אפשרו לו להעביר את רישום העבירה על שם מבצעה.

6. המשיבה מתנגדת לבקשה למתן רשות ערעור, וטוענת כי הבקשה אינה מעלה כל שאלה עקרונית המצדיקה עריכת דיון ב"גלגול שלישי". בתגובתה, מיום 8.2.2015, מציינת המשיבה, כי "המבקש מעלה בבקשתו שורה של טענות עובדתיות, אשר נבחנו ונדחו על-ידי שתי ערכאות. יתרה מכך, הן בבקשה זו והן בהליכים הקודמים בעניינו, המבקש לא

תמך אף אחת מטענותיו העובדתיות באסמכתאות כלשהן, על כן מדובר בטענות בעלמא". לבסוף, טוענת המשיבה, כי המבקש לא הרים את הנטל הנדרש על מנת לסתור את חזקת המסירה.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, כפי שנקבעו בפסיקה חוזרת ונשנית של בית משפט זה. הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וגם לא קיים חשש כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו, או שמתקיימים שיקולי צדק התומכים בעריכת דיון "בגלגול שלישי", בטענותיו

של המבקש. בנסיבות אלו, דין הבקשה להידחות (רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 6661/14 קוליה נ' מדינת ישראל (19.1.2015)).

8. למעלה מן הצורך, ייאמר, בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. כפי שציינתי ברע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015):

"מחוקק המשנה קבע את 'חזקת המסירה', אשר לפיה, בעבירות מסוימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעבירה את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא 'לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן' [...] טענותיו של המבקש מתמצות, הלכה למעשה, בהשגה על תוקפה של 'חזקת המסירה', במצבים מסויימים; אך יודגש, כי חוקתיותה של 'חזקת המסירה', כבר אושרה בפסיקתו של בית משפט זה (ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002); וראו, בהקשר זה, גם רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, בפסקה 20 (11.6.2013)).

בענייננו, המבקש מלין על בעיית תשתיות במגזר הערבי בכלל ובאזור מגוריו, טירה, בפרט. ואולם, המבקש לא הציג כל תימוכין לכך שהתשתיות הרלבנטיות לענייננו אינן מתפקדות כראוי ביישובו, והסתפק באמירה כללית שאינה מבוססת על תשתית ראייתית. בנסיבות אלה, סבורני, כי צדק בית המשפט המחוזי משהחליט כי המבקש לא הרים את הנטל לסתור את "חזקת המסירה".

9. אשר לטענת המבקש, לפיה הודעת הקנס נשלחה לאדם אחר, אפנה לרע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1.5.2007) שבו נקבע, כי: "מבעליו של כלי-רכב אתה מצפה - וזוהי גם חובתו על-פי חוק (ראו סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965; סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005) - כי ידאג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי". ככל שהודעת הקנס נשלחה לכתובת שגויה ולא לכתובתו הנכונה של המבקש, אין לו אלא להלין על עצמו, כאשר לא דאג לעדכון כתובתו ברישומי משרד הפנים וגורמי התעבורה.

10. בנוסף, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין מתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש

התצהיר מה היו מעשיו ביום 31.3.2013, כשנה טרם הגשתו של התצהיר.

11. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ה (10.2.2015).

שׁוֹפֵט
